

Sygn. akt IV CNP 10/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi uczestnika postępowania
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 8 stycznia 2016 r.,
w sprawie z wniosku I. M.
przy uczestnictwie D. M.
o wykonanie postanowienia orzekającego kontakty z dzieckiem,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 sierpnia 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania D. M. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 8 stycznia 2016 r., którym Sąd ten oddalił zażalenie uczestnika na postanowienie Sądu Rejonowego w B., zobowiązujące uczestnika do wykonania postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 26 maja 2015 roku w sprawie I C .../15 w przedmiocie kontaktów wnioskodawczyni I. M. z małoletnim wspólnym dzieckiem stron S. M. pod rygorem nakazania zapłaty na rzecz I. M. kwoty po 500 złotych za każde naruszenie tego obowiązku. W skardze uczestnik zarzucił naruszenie art. 379 punkt 5 k.p.c. przez nie uwzględnienie przez Sąd Okręgowy nieważności postępowania przed Sądem Rejonowym spowodowanej oddaleniem przez ten Sąd wniosków dowodowych uczestnika i pozbawieniem go w ten sposób możliwości obrony jego praw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest uzyskanie prejudykatu, umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej, polegające na wydaniu prawomocnego orzeczenia, które narusza prawo (art. 417¹ § 2 k.c.). Skarga przysługuje wobec orzeczeń wskazanych w art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. 519² § 1 k.p.c., czyli prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie oraz wydanego przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy kończącego postępowanie w sprawie. Jest wysoce sformalizowanym środkiem kontroli legalności prawomocnych orzeczeń, który powinien odpowiadać wymogom formalnym i konstrukcyjnym wskazanym w art. 424⁵ k.p.c. pod rygorem jej odrzucenia. Uczestnik złożył skargę od prawomocnego postanowienia Sądu drugiej instancji wydanego w postępowaniu dotyczącym wykonywania kontaktów z dzieckiem, odnoszącego się do pierwszego etapu tego postępowania polegającego na zagrożeniu nakazaniem zapłaty oznaczonej sumy pieniężnej osobie, która nie wykonuje albo

niewłaściwie wykonuje obowiązki w przedmiocie kontaktów z dzieckiem (art. 598¹⁵ § 1 k.p.c.). Określony przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 25/13 (OSNC 2013, nr 12, poz. 140) charakter postanowień mających na celu wykonanie obowiązków związanych z ustalonymi kontaktami z dzieckiem, prowadzi do wniosku, że postanowienie przewidziane w art. 598¹⁵ § 1 k.p.c. nie jest orzeczeniem co do istoty sprawy kończącym postępowanie. Skoro nie należy do kategorii orzeczeń wymienionych w art. 519² § 1 k.p.c., to nie przysługuje od niego skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem. Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę uczestnika na podstawie art. 519² w związku z art. 424⁸ § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.

aj

eb